

Namn att minnas

Margaretha af Ugglas

När Margaretha af Ugglas för något år sedan framfördes som kandidat till riksdagen för moderata samlingspartiet tillät sig undertecknad att genom en artikel i Vecko-Journalen livligt förorda hennes val. Då inträffade något som — märkligt att säga — aldrig tidigare hänt mig under min snart trettioåriga bana som journalist. Inom loppet av en timme blev jag uppringd av två framstående unga moderata politiker — av vilka dock ingendera var Bertil af Ugglas — som utgöt sin vredes skålar över mig. Jag kan bara hoppas att de bägge herrarnas raseri sedan dess bedarrat och att de med kristligt — eller i varje fall moderat — tålmod fogat sig i sitt öde. Ty Margaretha af Ugglas blev invald ändå — och hon pryder enligt allmän mening sin plats i moderata samlingspartiets riksdagsgrupp.

Hur väl hon pryder den framgår bäst av att hon var flickan som kunde ha röstat nej i grundlagsfrågan, men inte gjorde det. Hennes naturliga instinkt — eftersom hon råkar vara monarkist och reagerar mot att se kungen förvandlas till en marionett — var att rösta nej. Men hennes politiska instinkt rådde henne att rösta ja. Det berodde inte på principlöshet utan uteslutande på politisk pragmatism. Hon insåg att hon ingenting kunde vinna för saken genom en vacker men verkningslös gest mot galleriet. Följaktligen avhöll hon sig från varje demonstration. Det fick räcka med att en greve förenade sig med kommunisterna. En friherrinna på köpet skulle blivit för mycket av det goda.

Margaretha af Ugglas har utan minsta tveivel en framtid inom politiken. Icke blott Euphrasia, den lilla elaka niënen, utan även förste livmedikus, professor Gunnar Biörck, har medtagit henne på sin ministerlista.

Vår hjältinna föddes 1939 som dotter till den framstående juristen och finansmannen, advokat Hugo Stenbeck. Hon fick en vårdad och gedigen uppfostran, umgicks i de bästa kretsar — såsom sessorerna på Haga — tog studenten och gick igenom Handelshögskolan.

Hennes begåvning var så påfallande att hon efter att ha fullföljt sina ekonomiska studier i USA och under någon tid arbetat på Veckans Affärer år 1968 anställdes i Svenska Dagbladet.

Hur hennes tillvaro på denna tidning gestaltade sig har man kunnat inhämta av en initierad artikel i veckopressen. Får man tro denna — och andra tillförlitliga källor — samlas Svenska Dagbladets politiska redaktion varje dag kl 10.30 till en konferens, i enlighet med UD:s språkbruk kallad morgonbön. Därvid diskuteras dagens ledarämnena och man kommer överens om vem som skall skriva vad. Allan Hernelius gjorde det till en vana eller rättare ovana att — jäktad av sina många offentliga uppdrag — komma 20—30 minuter för sent till denna sammankomst. Han tog igen den förlorade tiden genom att, road som han är av vad vi herrar när det gäller damer kallar skvaller, gärna dra ut på konferenserna någon timma.

Detta retade i hög grad tidningens nuvarande politiske huvudredaktör som uppskattar a) punktlighet, b) korta sammanträden. Efter Hernelius avgång blev det därför *de rigeur* att helst komma ett par minuter för tidigt till morgonbönen, som numera endast sällan varar mer än tio minuter. Den enda som inte iakttog denna konvention var — fortfarande om man får tro ovannämnda uppgiftslämnare — signaturen MafU. Hon kom praktiskt taget regelbundet minst fem minuter för sent till morgonbönen, som då ej sällan var överstökad. Knorrande fann sig den politiske huvudredaktören efterhand i detta men hade alltid svårt att förstå och acceptera att hon kunde tala på valmöten, delta i bolagsstämmor eller revidera Handelsbankens räkenskaper, när hon skulle kunnat ha förmånen att i stället befinna sig på Svenska Dagbladet.

Att han — och alla andra — trots allt resignerade berodde på flera olika orsaker. Den viktigaste är att denna sk fulsnygga jänta lyser upp varje kollektiv i vilket hon hamnar

genom sin förening av charm och intelligens. Hon ser — säger de blaserade — ingenting ut, men hennes ut- och invändigt renskrubbade natur, hennes glada, friska, orädda mänsklighet och hennes sunda förnuft, som ibland stegras till klokhet och inte sällan får en tillsats av skärpa gör att hon blir omtyckt och respekterad var hon kommer. Lägg här till att hon aldrig sade nej till ett uppdrag och mycket ofta kom med egna uppslag och man kan förstå att mycket skulle varda henne förlåtet. Hon skrev säkerligen det mesta som stod om ekonomi, familjefrågor och u-landsfrågor på Svenska Dagbladets ledarspalt, vartill kom att hon vanligtvis gjorde pressöversikten, Dagens Debatt. Hon är ingen lysande stilist, men hon skriver som hon talar, klart och redigt och missar inga poänger. Hon arbetar snabbt och fermt och är på sina specialområden mycket kunnig och så har hon som sagt ett gott naturligt förstånd.

Ett av hennes mest sympatiska drag är hennes oräddhet. Hon var aldrig ett spår förlägen eller försagd i den krets av äldre herrar på Svenska Dagbladet, i vilken hon ensam repre-

senterade det motsatta könet. Hon är utomordentligt ambitiös för att inte säga ärelysten och när hon som för ett år sedan icke utan fog kände sig illa behandlad i fråga om riksdagsnomineringen tog hon bladet från munnen och skrädde inte orden. Hon hade — inte minst som kvinnoordförande i Oscars — gjort ett utomordentligt energiskt och framgångsrikt arbete på fältet, och hennes självmedvetande var välmotiverat. De vise männen från Stads- huset var sorgmodigt förebrående men MafU lät sig inte bekomma.

Man kan naturligtvis säga att det är lätt för henne, som är född Stenbeck (en av hr C H Hermanssons femton familjer) och gift af Ugglas och följaktligen har både storfinansen, societeten och moderatpartiet bakom sig, att stå på sig. Men det fina med henne är att hon säkert skulle gjort det ändå. När hon från och med januari i år började sin politiska karriär i riksdagen och på obestämd tid tog tjänstedigt från Svenska Dagbladet kvarlämnade hon på tidningen mycken saknad.

GU